

Ходак О. В.,

аспірант кафедри англійської філології

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

ВПЛИВ СТРАТЕГІЇ ПЕРЕГОВОРІВ НА СТРУКТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІЄСЛІВНИХ ФРАЗ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ СЕРЕДНЬОГО ПЕРІОДУ

Анотація. У статті досліджуються зміни в способі побудови дієслівних фраз, що відбулися в англійській мові середнього періоду. Встановлено, що більшість дієслівних фраз досліджуваного періоду було сформовано за зразком відповідних сполук французької мови, що дає змогу припустити дію стратегії переговорів як фактора умисної мовної зміни в ситуації міжмовного контакту.

Ключові слова: дієслівні фрази, сполуки, допоміжні дієслівні конструкції.

Постановка проблеми. Питання лінгвістичних запозичень є особливо актуальним на початку XXI століття у зв'язку з глобалізацією та економіко-політичною інтеграцією країн світу. Щодня в результаті інформаційного обміну виникають нові терміни, частина яких є запозиченням з інших мов. Саме цей процес виступає предметом дослідження.

Досить цікавим є огляд явища запозичень в історичному ракурсі, оскільки найдавніші дані про те чи інше мовне явище сприятимуть отриманню більш повної інформації про його наслідки. Дослідження запозичень в історичному ракурсі дає нам можливість розглянути факт мети спілкування як чинника мовної зміни. Зрозуміло, що мовна взаємодія між людьми покликана сприяти успішній передачі інформації, що, згідно з П. Грайсом, приводить до особливої уважності у виборі мовних засобів [1, с. 22]. Як зазначають Т. Кауфман і С. Томасон [2, с. 143], у ситуації спілкування між представниками різних культур ключовою стає можливість наблизити й змінити свою мову, щоб зробити її схожою до мови співрозмовника. Це приводить до подальшої зміни мови та виникнення в контактуючих мовах різних новоутворень, одними з яких є допоміжні дієслівні конструкції. Останні були предметом вивчення таких учених, як Т. Вісслер, Д. Катовські, Р. Хільтунен, Л. Брінтон, М. Акімото, П. Кларідж. Однак зазначені науковці не звернули увагу на те, які чинники змусили людей замінити дієслівні фрази власної мови конструкціями, запозиченими з інших мов, залишивши це питання відкритим. У нашому дослідженні здійснено спробу поєднати відомості про вже вивчені прагматичні стратегії запозичення з конкретними видозмінами в системі дієслова англійської мови середнього періоду, що й зумовлює актуальність і новизну розвідки.

Мета статті – з'ясувати вплив прагматичних стратегій міжмовного спілкування на зміни в системі дієслова англійської мови середнього періоду. Для досягнення обраної мети необхідно виконати такі завдання: 1) дослідити й описати дієслівні фрази англійської мови давнього періоду; 2) на основі аналізу текстів англійської мови середнього періоду знайти та описати приклади запозичення дієслівних фраз; 3) порівняти запозичення з відповідними дієслівними сполученнями французької мови; 4) встановити факт впливу стратегії переговорів на перебіг мовної зміни.

Виклад основного матеріалу. Прагматичний бік лінгвістичних запозичень в історичному ракурсі має свої особливості аналізу, оскільки всі дані про чинники, середовище, учасників тогочасного дискурсу не доступні для емпіричного дослідження, а тому підлягають реконструкції. Найвни в мові слова, які є результатом запозичення, дають нам змогу робити припущення про перебіг мовного контакту. За результатами досліджень С. Томасон і Т. Кауфмана, опублікованих у праці «Мовний контакт» (2001 р.) [2, с. 129], зміни, викликані мовним контактом, є неможливими без дії певних механізмів, які автори називають механізмами запозичення. Поруч з іншими виділяється такий механізм, як стратегія переговорів (*negotiation strategy*). Автори описують цей механізм як ненавмисну, іноді неусвідомлену спробу людини наблизити свою мову (А) до особливостей побудови мови соціальної групи (Б), з якою вона перебуває в контакті [2, с. 142]. Механізм переговорів активізується незалежно від знань іноземної мови. Найбільш вражаючі приклади, на думку згаданих дослідників, – це ситуації, у яких ніхто з учасників інформаційного обміну не знає мови співрозмовника. Кожен вносить до своєї мови зміни, які є нічим іншим, як його уявленням про особливості іноземної мови. Результатом такого мовного акту виступають або дві змінені мови, або абсолютно нова мова, тобто піджин [2, с. 143]. Щоб довести, що стратегія переговорів є механізмом, який спричиняє зміни в структурі контактуючих мов, С. Томасон і Т. Кауфман наводять такі приклади: фіксацію наголосу в сербських та хорватських діалектах під впливом угорської мови, зміну порядку слів у мові кадіву (Бразилія) під впливом португальської мови, що має прямий порядок слів (SVO), введення числівника *сорок* до деяких діалектів сербської мови (замість *четрдесет*) [2, с. 144]. Завдяки цим прикладам ми бачимо, що зміни, спричинені стратегією переговорів, можуть носити різний характер, проте їх першопричиною є спроба наблизити власну мову до мови співрозмовника. Це пов'язано з прагненням досягти успіху в передачі інформації, що дає нам можливість відносити стратегію переговорів до сфери прагматики.

Хоча С. Томасон і Т. Кауфман не підкреслюють, що стратегія переговорів за своєю природою – механізм прагматичний, проте ми не можемо оминати увагою факт, що за своїм описом вона є близькою до реалізації кооперативного принципу П. Грайса. У статті «Логіка та мовне спілкування» вчений описує випадок, у якому два учасники інформаційного обміну вдаються до вибору спеціальних мовних засобів, щоб зробити розмову зрозумілою для третього учасника розмови [1, с. 25]. Згідно з П. Грайсом, така поведінка зумовлюється тим, що учасники розмови вдаються до реалізації кооперативного принципу, суть якого автор описує так: «Твій комунікативний внесок на цьому етапі діалогу має бути таким, якого вимагає спільно прийнята мета (напряма) цього діалогу» [1, с. 30]. Тобто вда

ле спілкування залежить від вибору таких мовних засобів, які будуть зрозумілими для всіх учасників розмови. Д. Баусфілд називає кооперативний принцип П. Грайса фундаментальним у підходах до трактування поняття ввічливості [3, с. 21]. Такий підхід до розуміння згаданого принципу є актуальним для тих ситуацій, коли в інформаційному обміні задіяні носії однієї мови. Однак коли справа доходить до білінгвального спілкування, то використання кооперативного принципу є способом продемонструвати готовність піти на контакт із представником іншомовної спільноти, продемонструвати власне зацікавлення в успішному завершенні розмови. Можемо вважати, що важливість теорії П. Грайса є невичерпною, коли справа доходить до процесів, спричинених мовними контактами, а тому необхідно розглянути складові кооперативного принципу.

П. Грайс вважає, що реалізація згаданого принципу спирається на чотири складові, які автор називає максимами: 1) максим кількості – розмова має бути настільки інформативною, наскільки це потрібно; 2) максим релевантності – розмова повинна відповідати меті; 3) максим якості – розмова має бути чесною; 4) максим способу – розмова повинна бути вільною від двозначностей і непорозумінь, небагатослівною, відповідати певному порядку [1, с. 40].

Як бачимо, максим способу є одним із чотирьох найважливіших засад успішної розмови, а його реалізація потребує добору форм і засобів. Цей принцип зберігається в ситуації мовного контакту. Однак при цьому потреба зробити вислів зрозумілим для іншого видозмінюється. Добір засобів мовлення перетворюється на вміння знайти ті слова й вирази, що будуть зрозумілими для співрозмовника, або намагання наслідувати його мову, щоб показати співрозмовнику належність чи близькість до певного соціального класу.

У ситуації мовного контакту реалізація кооперативного принципу еволюціонує від пошуку чітких і зрозумілих для співрозмовника засобів до копіювання мовних особливостей співрозмовника, а саме використання запозичень, що є за своєю суттю реалізацією стратегії переговорів. Таке явище належить до неумисної мовної зміни, оскільки учасники не завжди усвідомлюють, що ситуація мовного контакту впливає на їх вибір мовних засобів [2, с. 147]. Під час розмови увага мовців повністю зосереджується на донесенні повідомлення, тобто реалізації успішного акту спілкування.

У результаті нашого дослідження встановлено, що окремі види лінгвістичних запозичень, які виникли в англійській мові середнього періоду, можна зв'язати зі стратегією переговорів. Однак методи сучасної прагматики призначені специфічно для потреб сучасного мовознавства, тому й не розроблено методик дослідження прагматичного боку запозичень в історичному ракурсі. Проте реконструкція лінгвістичних явищ, які належать до сфери прагматики, можлива з огляду на те, що вони є універсальними й не змінюються з плином часу. Тому ми застосували поняття та принципи сучасної прагматики з метою вивчення запозичень англійської мови середнього періоду.

Середній період розвитку англійської мови характеризується низкою важливих історичних подій, які здійснили кардинальний вплив на мову. Після контакту зі скандинавською й французькою мовами лінгвістична система англійської мови зазнала значних змін у сфері лексики та граматики. Очевидно, що ці явища були взаємопов'язаними. Значна кількість запозичень зі скандинавської, особливо французької, мови проникла до англійської саме в період після завершення антивладних повстань [4, с. 137] в Англії – з другої половини XIII століття,

тобто тоді, коли міжетнічні відносини перейшли до стадії розбудови стосунків між франкомовною й англословною спільнотами. Можемо припустити, що ситуації наслідування однією спільнотою особливостей будови іншої мови виникали доволі часто. Це створило плідне середовище для реалізації стратегії переговорів.

Дослідження текстів англійської мови середнього періоду виявило значну кількість запозичених фразеологізмів, які є прикладами наслідування структури мови-донора. Частина їх було сформовано шляхом формування нових сполук на основі лексики власної мови, наслідуючи зразки мови-донора (наприклад, *make end*). Окрім того, було утворено чимало гібридних сполук, у яких дієслово належало до лексичного складу мови-реципієнта, а іменникова частина – до словника мови-донора (наприклад, *take credence, take distresse, make a miracle*). Такий тип дієслівних фраз досліджувала П. Ронан, яка присвоїла їм назву «допоміжні дієслівні конструкції» (*support-verb constructions*) [5, с. 39]. В основі такої конструкції лежать дієслово й комплементарна іменникова складова, що виражають єдиний зміст, який, однак, є вмотивованим сумою своїх складників. В англійській мові давнього періоду існувало доволі багато таких конструкцій, про що стверджують вчені Т. Вісслер, Д. Катовські, Р. Хільтунен, Л. Брінтон, М. Акімото, П. Кларідж. Найбільш вживаними були дієслівно-допоміжні конструкції на основі дієслів *don, fremman, macian, habban, onfon* [6, с. 94]. Наприклад, дієслово *don* формувало сполуки з такими іменниками, як *hreove (penance), behat (promise), andsæc (refuse), aswindan (perish), sið (journey)*. Дієслово *fremman* використовувалося з іменниками, які не були похідними від дієслова. Приклади вживання фраз із цим словом є такими: *fremman doed (deed), fremman facen stæf (treacherous deed), fremman fyrem (wicked deed), fremman gefeoh (battle), fremman geoc (safety), fremman gefeahrt (council), fremman gryre (horror)*. Приклади сполучень із дієсловом *macian* є такими: *macian ceast (strive, fight), macian fare (travel), macian gamen (play), macian geflit (flight), macian loc (conclusion), macian tac (indication), macian wundder (miracle)*. З дієсловом *habban* виділено такі сполуки: *habban oetna (leisure), habban ærend (task), habban asym (face, desire), habban andweald (power), habban cyþþ (knowledge), habban drycraeft (magic) habban forhokedness (contempt)*. Наведені приклади є незначною частиною великої кількості дієслівних фраз, які існували в англійській мові давнього періоду. Це свідчить про те, що того часу не існувало проблеми, пов'язаної з необхідністю створювати нові засоби вираження. Однак більшість цих допоміжних дієслівних конструкцій вийшли з ужитку в середньому періоді англійської мови. Частина з них було замінено запозиченими сполуками, які мали схоже значення. Існували різні сценарії розвитку таких сполук:

1) д.а. *macian fare* – с.а. *make a travel*, д.а. *macian wundder* – с.а. *make a miracle* (збережено дієслівний компонент, тоді як комплементуючий іменник запозичено з іншої мови);

2) д.а. *habban gewitnes* – с.а. *bear witness* (запозичено дієслівний компонент, що й змінило логіку побудови сполуки та, власне, типове дистрибутивне оточення іменника *witness*, який раніше використовувався з дієсловом *habban*). Фразу *bear witness* було створено за зразком французької фрази *porter tesmoing*);

3) д.а. *don behat* – с.а. *make a promise*, д.а. *macian loc* – с.а. *drive a conclusion* (один або обидва компоненти сполуки запозичено з іноземної мови, окрім того, замінено обидва компоненти сполуки за зразком французької мови);

4) с.а *takem ensemble* (фраза складається із запозичень двох різних джерел. Вона прийшла на зміну давньоанглійській конструкції *niman bissne*. Саму сполуку *take example* сформовано за зразком французької мови (*prendre l'exemple*) на основі дієслова *take*, яке було попередньо запозиченим зі скандинавської мови).

Іншими прикладами наслідування структури французьких дієслівних фраз є такі: *bear the face – porter les piez*, *bear fellowship – porte conpaignie*, *bear likeness, form – porter figure*, *bear name – porter le nom*, *beren nið – porter raucune*, *ire* [7, с. 85]. Велику кількість фразових сполук утворено зі словом *take*: *take comfort*, *take cure*, *take crown*, *take counsel*, *take battle*, *take advantage*, *take discipline*, *take end*, *take day*, *take flight*, *take heed*, *take keep*, *take going*, *take habit*, *take heaven*, *take heart*, *take land*, *take leave*, *take mercy*, *take part*, *take order*, *take purpose*, *take rest*, *take right*, *take sorrow*, *take standing*, *take tent*, *take truce*, *take turn*, *take vengeance*, *take way*, *take wife* тощо. Тексти англійської мови середнього періоду містять значну кількість таких сполук, наприклад: «*Also I beseche zow þat ze willyn speke to John Martyn as towchynge þe mater of Chertone þat he wolde take non distresse*» («The Stonor Letters», L. 49, 1435). – «*Також я прошу вас про те, щоб ви поговорили з Джоном Мартіном відносно Чертона, щоб він не засмучувався*»; «*<...> and mete togeders at Oxonford as uppon Monday next, for to take a dyrection what is to be done yn the premisses*» («The Stonor Letters», L. 94, 1467). – «*<...> і зустрілися в Оксфордї наступного понеділка, щоб прийняти вказівки відносно того, що має бути зроблено спадком*».

Ці приклади демонструють нам, що більшість дієслівних фраз сучасної англійської мови було сформовано за прикладом відповідних сполук французької мови, тоді як більшість описаних прикладів англійської мови давнього періоду вийшли з ужитку. З огляду на велику кількість сполук, які було частково запозичено або сформовано за зразком відповідників французької мови, можемо зробити висновок, що зміни, яких зазнала мова, були досить значними. Зазвичай для цього потрібні певні умови й мотиви, адже йдеться вже не просто про запозичення окремих слів, а про досить впорядковану зміну власної мови та її наближення до мови-донора.

Згідно з С. Томасом і Т. Кауфманом [2, с. 144], для такого типу мовної зміни необхідною є наявність середовища спілкування, а також певні знання в іноземній мові (іноді). Дослідження кореспонденції середнього періоду розвитку англійської мови свідчить, що такі умови були присутні в середовищі певної соціальної групи досить тривалий час. Збірка документів «Листи Стонорів» («The Stonor Letters»), яка містить матеріали листувань згаданої сім'ї за півтора століття, свідчить про гарне володіння авторами листів як англійською, так і французькою мовами, що було типовим для тогочасного суспільства. Автори часто застосовують дієслівні фразеологізми в двомовних текстах. Наприклад, лист Е. де ла Поля до Е. Стонора, датований 1380 р., містить таке речення: «*Trescher sire et amy, endroit de ce que mavez envoie que vous vod'roiez savoir jour et lieu a ou nous puissons estre ensemble pur faire fyn de le Manoier de Pottenham*». – «*Відносно того, що ви надіслали мені, що хотіли б знати місце та час (зустрічі), де ми могли б бути разом, щоб вирішити (діяти до висновку про, покінчити з) щодо будинку Потенхем*».

У листі Дж. Крукера до Т. Стонора, датованому 1468 р., є таке речення: «*Also here y sende you halfe a ryall to token that at the next tyme that ye and y mete y shall make an ende for my servaunt Hewgh Helyer*». – «*Також тут я надсилаю вам пів ріала (1 ріал = 60 шилінгів, шотландська золота монета), щоб позна-*

чити (забезпечити) те, що наступного разу ви і я зустрінемося та вирішимо відносно мого слуги Х'ю Хейлера».

Значення французької фрази *faire fyn* близьке до *завершити, прийняти рішення*, тобто близьке до значення сучасної англійської фрази *take a conclusion*. Як бачимо, та сама фраза фактично калькується в листах, які належать представникам однієї сім'ї та написані з різницею в майже 90 років.

У листі Ф. Бута до Е. Стонора, датованому 1380 р., використовується фраза *maner evidence*, значення якої є близьким до значення англійської фрази *take evidence*: «*Car monsyer est venu a Bamton ove tote maner evidence tochaux la dite matir*». – «*Можливо, мій пан з поїхав у Бамтон, щоб, між іншим, свідчити відносно згаданої справи*».

У листі абата Абінгтона до Е. Стонора, датованому 1379 р., вжито сполучення *prendre le serment*, що означає *давати клятву*: «*<...> ovesque un brief de prendre le serment de vous et vos compaignons ove tote le haste que purra estre fait*» – «*<...> разом з тим, щоб швидко прийняти клятву від вас і ваших друзів з усією поспішністю, до якої потрібно вдатися*».

У листі Р. Пейджа до Т. Стонора (1478 р.) зустрічається фраза *take a promys*, яка є схожою за значенням до французького відповідника *prendre le serment*: «*<...> but y wold not ye confessid your self to thaym that ye have mys don in that case: but honestly take a promys of thaym [that]*». – «*<...> але я не хочу щоб ви зізналися їм, що ви мусите робити в тій справі, але чесно пообіцяти їм [це]*».

Наведені приклади демонструють, що впродовж XIV століття французька мова все ще посідала впливове місце в тогочасному суспільстві, оскільки нею послуговувалися автори листів. Як бачимо, Е. Стонор, автор перших листів зі збірки та основний адресат, вільно спілкувався французькою мовою, звикши використовувати дієслівні допоміжні конструкції французької мови. Приблизно через століття Т. Стонор спілкувався англійською мовою, проте тексти його листів наповнені запозиченнями з французької мови, до яких належать також згадані дієслівні допоміжні конструкції. Ми не можемо стверджувати, що французькі вислови увійшли до словника Т. Стонора завдяки родинним стосункам, однак «Листи Стонорів» демонструють такі явища:

1) на початку XV століття англійська мова стала основною мовою ділового спілкування;

2) автори листів належали до середовища, яке володіло як французькою, так і англійською мовами, тому існували всі умови для реалізації стратегії переговорів (за С. Томасом);

3) певний час французька мова була домінуючою, тому автори могли використовувати мовні звороти французької, щоб наблизити англійську до стандартів домінуючої мови.

Варто зауважити, що така форма існування англійської мови середнього періоду, як усна, зникла, а письмова мова, як зауважує К. Хаурап, відображає другорядні прагматичні ситуації [8, с. 229]. Тому всі припущення щодо взаємовпливу англійських і французьких допоміжних дієслівних конструкцій базуються на наших уявленнях про загальні принципи людського спілкування, які включають у себе закони прагматики. Оскільки сама суть прагматики як науки полягає в дослідженні мови як дії, мови як засобу досягнення результату, то принципи прагматики можуть використовуватися щодо розвитку мови в діячності. Таким чином, трактування явища запозичення допоміжних дієслівних конструкцій як результату дії стратегії переговорів є цілком виправданим.

На нашу думку, особливо яскравим прикладом реалізації згаданої стратегії є випадки калькування допоміжних дієслівних

конструкцій та усунення своїх звичних, типових для англійської мови давнього періоду сполук. Зокрема, як уже було зазначено, з ужитку вийшли фрази *don behat* (обицяти) та *macian loc* (робити висновок). Натомість почали використовуватися сполучення французького типу *make a promise* та *drive a conclusion*. Тобто перевага надавалася фразам зразка мови-донора, тоді як відповідники мови-реципієнта ігнорувалися. Це відповідає твердженню С. Томасон і Т. Кауфмана, що мовці змінюють власну мову, щоб наблизити її до мови донора [2, с. 142]. Графічно це можна зобразити за допомогою наступної схеми:

$$V^1S^1 + n \rightarrow V^2S^2$$

$$V^1V^1 + n \rightarrow V^2S^2$$

де V^1 – дієслово мови-реципієнта, S^1 – іменник мови реципієнта, V^2 – дієслово мови-реципієнта, підібране за зразком мови донора, V^{2*} – запозичене дієслово, S^2 – іменник мови-донора, n – дія стратегії переговорів. Наприклад:

V^1	S^1	+ n	\Rightarrow	V^2	S^2
macian	fare			make	a travel

Особливо важливим у цій ситуації є факт оточення й умов засвоєння другої іноземної мови. На думку С. Томасон і Т. Кауфмана, ефект стратегії переговорів посилюється в обставинах, коли вся мовна спільнота змушена засвоїти іноземну мову. Інколи це відбувається неусвідомлено [2, с. 143]. Саме такий опис найкраще демонструється ситуацією, яку ми зустрічаємо в «Листах Стонорів», коли білінгвізм мовної спільноти, як і домінуюче становище французької мови, є очевидним.

Висновки. Отже, встановлено, що головною метою будь-якої форми спілкування є досягнення успішного завершення акту передачі інформації. Згідно з П. Грайсом, особи, зайняті процесом спілкування, свідомо або підсвідомо змінюють слова й вирази власного мовлення, щоб зробити їх більш зрозумілими для співрозмовника. Такий принцип є всезагальним, тому може стосуватися ситуації міжкультурного спілкування, а також дає можливість нам розглядати процеси обміну інформацією в історичному аспекті. На думку С. Томасон і Т. Кауфмана, у ситуації мовного контакту також діє схожий принцип, якому вчені дають назву стратегії переговорів. Згідно з їх переконанням, суть цієї стратегії полягає в тому, що мовці умисно намагаються змінити власну мову, щоб зробити її більш схожою на мову співрозмовника, який є представником іншої мовної спільноти. Багаторазове використання стратегії переговорів залишає слід у словнику, граматиці й навіть фонетиці мови-реципієнта.

Завдяки дослідженню кореспонденції англійської мови середнього періоду проаналізовано мовні зміни – запозичення у сфері допоміжних дієслівних конструкцій із точки зору прагматики. Вибір матеріалу зумовлювався тим, що англійські дієслівні фрази, створені за зразком французьких, є копіюванням структурних особливостей мови-донора, як і передбачається стратегією переговорів. Важливість впливу стратегії переговорів підкреслюється також тим, що обрані матеріали якнайкраще демонструють перехід між текстами французької мови, які

містять зразки дієслівних конструкцій, до текстів англійської мови з наявними в них такими ж дієслівними фразами.

Питання впливу стратегії переговорів як прагматичного чинника є досить широким, а дієслівні допоміжні конструкції виступають лише незначною часткою можливих сценаріїв такого впливу, тому ця тема має подальші перспективи для дослідження.

Література:

1. Thomason S. Language contact / S. Thomason. – Edinburgh : Edinburgh University Press, 2001. – 306 p.
2. Grice P. Logic and conversation / P. Grice // Studies in the way of words. – Harvard University Press, 1989. – P. 22–41.
3. Bausfield D. Impoliteness in Interaction / D. Bausfield. – Amsterdam : John Benjamins Publishing, 2008. – 276 p.
4. Baugh A. The history of the English language / A. Baugh, T. Cable. – London : Taylor and Francis e-library, 2005. – 477 p.
5. Claridge C. Multi-word Verbs in Early Modern English / C. Claridge. – Amsterdam : Rodopi, 2000. – 293 p.
6. Ronan P. Make peace and take victory. Support Verb Constructions in Old English in Comparison with Old Irish / P. Ronan. – Odense : University of Southern Denmark, 2012. – 237 p.
7. Sypferd W. Old French Influence on Middle English Phraseology / W. Sypferd // Modern Philology. – Chicago : The University of Chicago Press, 1907. – Vol. 5. – № 1 – P. 85–96.
8. Haastrap K. Lexical Inferencing Procedures, Or, Talking about Words: Receptive Procedures in Foreign Language Learning with Special Reference to English / K. Haastrap. – Tübingen : Gunter Narr Verlag, 1991. – 249 p.

Ходак О. В. Влияние стратегии переговоров на структурные особенности глагольных фраз в английском языке среднего периода

Аннотация. В статье исследуются изменения в способе построения глагольных фраз, которые возникли в английском языке среднего периода. Установлено, что большинство глагольных фраз исследуемого периода были сформированы по образцу соответствующих соединений французского языка, что позволяет предположить действие стратегии переговоров как фактора умышленного языкового изменения в ситуации межязыкового контакта.

Ключевые слова: глагольные фразы, соединения, вспомогательные глагольные конструкции.

Khodak O. The influence of the negotiation strategy on the structure of verbal phrases in middle english

Summary. The article presents the study of changes in the structure verbal phrases that occurred in Middle English. It was stated, that most verbal phrases of the period in study were formed on the model of the corresponding compounds of the French language. This lets us suggest, that verbal phrases were influenced by the negotiation strategy, which is a way of linguistic change in situations of language contact.

Key words: verb phrases, compounds, auxiliary verb constructions.